

NORA ROBERTS

Pali andeo

Prevela Magdalena Reljić

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2014.

Majci

ZNACI

Ko je svugde, nije nigde.

– Seneka

1

Ris Gilmor dimila se u prokuvalom Ševroletovom kavalijeru, vozeći kroz oštre krivine Anđeoske Pesnice. Imala je dvesta četrdeset tri dolara i nešto sitnine u džepu, što je moglo biti dovoljno da popravi kola, natoči rezervoar i okrepi se. Ako kvar ne bude ozbiljan, možda će joj ostati i za prenoćište.

Opet je, i uz optimističnu računicu, bila švorc.

Dim koji je kuljao ispod haube shvatila je kao znak da na neko vreme prekine putovanje i nađe posao.

Nema frke, nema problema, reče ona sebi. I gradić u Vajomingu, na hladnoj, plavoj obali jezera, bio je dobar kao i svaki drugi. Možda i bolji. Imao je njoj potrebnu širinu – sve to nebo iznad snegom okovanih vrhova planinskog venca Titon, koji se dizao poput strogih, hladnih bogova.

Prema njima je krivudala satima, kroz brda i doline kao s fotografija Ansela Adamsa. Nije imala ideju gde će završiti kada je tog jutra krenula na put. Ipak, zaobišla je Kodi, prozujala kroz Dubojs, i mada se poigravala idejom da svrati u Džekson, umesto toga je produžila na jug.

Očigledno ju je nešto vuklo tamo.

Tokom proteklih osam meseci razvila je snažnu veru u praćenje znakova i impulsa. *Oštre krivine, klizav put*. Prijalo je što se neko trudio da istakne tu vrstu upozorenja. Ostali znaci mogli su biti neobični snopovi sunčeve svetlosti usmerene ka drumu, ili vetrokazni okrenuti na jug.

Da su joj se svideli snopovi svetlosti ili vetrokazni, pratila bi ih sve dok ne nađe ono što liči na pravo mesto u pravom trenutku. Mogla je da se skrasi na nekoliko nedelja ili, kao što je učinila u Južnoj Dakoti, na nekoliko meseci. Da se prihvati nekog posla, izvidi teren, a potom da nastavi dalje, kada ti znaci i impulsi pokažu nov pravac.

Bilo je neke slobode u sistemu koji je razradila, a to je često – sada mnogo češće – slabilo konstantnu strepnju u zapečku uma. Proteklih meseci živela je sa samom sobom, isključivo od sopstvenog rada, i to ju je smirivalo bolje od jednogodišnje psihoterapije.

Iskreno, psihoterapija joj je omogućila zdravu osnovu suočavanja sa sobom. Svakog dana i svake noći. I svih onih sati između.

A bio je to i nov početak, okretanje novog lista u kršu Anđeoske Pesnice.

Ako ništa drugo, uživaće nekoliko dana u jezeru i planini i zaradiće dovoljno da opet nastavi putovanje. Mesta poput ovog – koje je prema saobraćajnom znaku imalo 623 stanovnika – verovatno su živela od rekreativnog turizma, zahvaljujući divnim pejzažima i blizini nacionalnog parka.

Morao je da postoji bar jedan hotel, nekoliko pansiona i rančeva u krugu od nekoliko kilometara. Možda će biti zabavno raditi na imanju. Uvek je tu potreban neko da čisti i pomaže, naročito kada je oštra zima na izmaku, a proleće na pragu.

Ali pošto je iz njenih kola sada kuljao sve gušći dim, prioritet je bio auto-mehaničar.

Ris uspori na drumu koji je oivičavao prostrano jezero. Komadi snega ličili su na bele barice u senci. Drveće je i dalje bilo ogoljeno, ali nekoliko čamaca već se ljuljuškalo na vodi. Mogla je da vidi dva momka s vindjankama i kapama kako treniraju veslanje, navodeći beli kajak direktno kroz planinski odraz na površini vode.

Na suprotnoj strani jezera je, po njenom mišljenju, bila poslovna četvrt. Ona primeti suvenirnice, galerije, banku, poštu. Policijsku stanicu.

Ris skrenu suprotno od jezera i zakoči ispred nečeg što je ličilo na prodavnicu. Dva muškarca u kariranim košuljama sedela su na verandi s odličnim pogledom na jezero.

Klimnuli su joj glavom kad je ugasila motor i izašla iz kola. Jedan je dodirnuo obod plavog kačketa s logom i nazivom firme – *Makova mešovita roba*.

„Izgleda da imate problem, mlada damo.“

„Imam. Zna li nekog ko bi mogao da mi popravi kola?“

Starac spusti ruke na kolena i ustade sa stolice. Bio je zdepast i rumen u licu, sa sitnim borama oko dobroćudnih smeđih očiju. Kad je progovorio, glas mu je podsećao na sporo i otegnuto pevušenje.

„A što ne bismo digli haubu i prvo pogledali motor?“

„Hvala vam.“ Kad je opustila polugu, digao je haubu i ustuknuo pred oblakom dima. Iz njoj nepoznatog razloga, zapaljeni motor je kod nje izazivao veću sramotu nego strah. „Počelo je petnaestak kilometara istočno, čini mi se. Nisam obraćala pažnju. Ponele me prirodne lepote.“

„Dešava se. Krenula si u park?“

„Tako nekako.“

To se nikad ne zna, pomisli Ris i pokuša da se fokusira na sadašnji trenutak, umesto na pre i posle. „Ali moja kola imala su druge planove.“

Njegov drugar im se pridruži i obojica zavukoše glavu pod haubu, kao što to muškarci obično čine. Bistrog pogleda i skupljenih obrva. I sama je učinila tako, iako je sebe smatrala klasičnom ženom – kojoj je sve pod haubom bilo krajnje nepoznato.

„Puklo je crevo za hladnjak“, reče jedan. „Mora da se promeni.“

Nije zvučalo tako loše. Niti preskupo. „Da li je to izvodljivo negde u gradu?“

„Lintova radionica će ti to srediti. Hoćeš li da ga pozovem?“

„Spasli biste me.“ Osmehnula mu se i pružila ruku, gestom koji joj je mnogo lakše padao sa strancima. „Ja sam Ris, Ris Gilmor.“

„Mak Draber. Ovo je Karl Sampson.“

„Sa istoka si, je li?“ upita Karl. Izgledao je kao dobrostojeći pedesetogodišnjak s malo indijanske krvi, pomešane nekada davno.

„Da. Čak s obale. Okolina Bostona. Mnogo vam hvala na pomoći.“

„To je samo telefonski poziv“, reče Mak. „Ako hoćeš, uđi i skloni se sa vetra, ili se prošetaj okolo. Lintu će trebati vremena da odšlepa kola.“

„Neće mi smetati da se prošetam. Možete li da mi preporučite neko dobro prenoćište? Ništa otmeno.“

„Imaš hotel *Pogled na jezero* odmah dole. *Titonska kuća* je malo više domaćinska, s druge strane jezera. Više je pansion. Brvnare na obali jezera i one van grada iznajmljuju se na sedam ili mesec dana.“

Ris više nije razmišljala mesecima unapred. Jedan dan je bio dovoljan izazov. *Domaćinski* je zvučalo previše intimno. „Možda ću prošetati do hotela, da vidim kakav je.“

„Daleko je. Hoćeš li da te povezem?“

„Čitav dan vozim. Prijaće mi malo šetnje. Svakako vam hvala, gospodine Draberu.“

„Nema na čemu.“ Stajao je još jedan trenutak, dok je silazila drvenom stazom. „Zgodno parče“, promrmlja on.

„Kost i koža“, odmahnu Karl glavom. „Današnje žene gladuju da bi izgubile sve one lepe obline.“

Ris nije gladovala, zapravo se svojski trudila da povrati kilažu izgublenu tokom proteklih nekoliko godina. Od skladno popunjene pretvorila se u mršavicu, a onda se popravila tek toliko da ne podseća na avet. Previše uglova i šiljaka, previše kostiju. Svaki put kad bi se skinula, sopstveno telo izgledao joj je strano.

Nije se slagala s Makom da je zgodno parče. Više ne. Nekada je sebe smatrala zgodnom – elegantnom i seksepilnom kada bi se potrudila. Ali njeno lice je sada ogrubelo, jagodične kosti su joj iskočile, a obrazi upali. Doduše, neprospavanih noći je bilo sve manje, ali kada bi došle, ostavljale bi joj tamne kolutove oko očiju i bledu sivkastu kožu.

Želela je da opet prepozna sebe.

Koračala je u iznošenim espadrilama skoro nečujno po stazi. Naučila je da ne žuri – da ne forsira sebe, već da se prilagođava situaciji. I da na vrlo realističan način prihvati svaki trenutak.

Hladan vetar šibao joj je lice, mrseći joj dugu tamnu kosu vezanu u rep. Dopadao joj se njegov miris, čist i svež. I jarka svetlost, koja se odbijala o Titon, presijavajući se na površini vode.

Kroz gole grane tužnih vrba i topola mogla je da vidi neke od brvnara koje je Mak pomenuo. Čučale su iza drveća, sačinjene od greda i stakla, sa širokim verandama s kojih se, bila je sigurna, pružao veličanstven pogled.

Bilo bi lepo sedeti na jednoj od njih i proučavati jezero i planinu, gledati koje sve životinje posećuju močvaru, tamo gde je rogoz rastao iz mulja.

Jednog lepog dana, pomisli ona. Ali ne danas.

Ris spazi mlade izdanke narcisa u saksiji od bureta pored ulaza u restoran. Bilo je utešno videti kako se proleće upinje da odmeni dugu i hladnu zimu. Uskoro će biti sve više vesnika. Pejzaž se razmetao kilometrima divljeg cveća na proplancima i oko jezera i ribnjaka.

Ris pomisli da je bila spremna za cveće. Spremna da i sama procveta.

A onda joj pogled polete ka obližnjem restoranu s velikim prednjim prozorima. Usluga za šankom, manji i veći stolovi, separei, sve u bledocrvenoj i beloj boji. Pite i kolači u izlogu i kuhinja u produžetku šanka. Dve konobarice s poslužavnicima i bokalima kafe.

Vreme ručka, zaključí Ris. Zaboravila je da ruča. Čim bude pogledala hotel, vratiće se...

Utom joj pažnju skrenu oglas, okačen na staklena vrata, ispisan rukom.

POTREBAN KUVAR
RASPITAJTE SE UNUTRA

Znaci, pomisli Ris, ustuknuvši pri toj spoznaji. Stajala je neko vreme i kroz staklo detaljno proučavala unutrašnjost restorana. *Otvorena kuhinja*, podseti ona sebe, *u tome je kvaka*. Jela je mogla da sprema i u snu. Ili je bar nekada mogla. Možda je bio trenutak da to otkrije, trenutak da napravi korak napred. Ako ne bude mogla, saznaće; uostalom, nije imala šta da izgubi.

Hotel će sigurno tražiti radnu snagu pred letnju sezonu. Ili će možda gospodinu Draberu biti potrebna još jedna kasirka u prodavnici. Ali znak je bio tu pred njom, a kola su čekala da ih odšlepaju u grad, i put ju je naveo baš na ovo mesto, gde su izdanci narcisa virili iz zemlje, udišući prve zrake proleća.

Ris pride vratima, duboko uzdahnu i otvori ih.

Prženi luk, meso na roštilju – živina – jaka kafa, kantri muzika sa džuboksa i žamor gostiju. Primeti i čiste crvene podove, besprekoran beo šank. Nekoliko praznih stolova postavljenih za ručak. Na zidovima fotografije – dobre po njenoj proceni – crnobeke slike jezera, brzaci i planina u svim godišnjim dobima.

I dalje je skupljala podatke i hrabrost, kada joj se obratila jedna od konobarica. „Dobar dan. Ako ste za ručak, možete da sednete za sto ili za šank.“

„U stvari, tražim šefa. Ili vlasnika. Tiče se oglasa na prozoru. Za mesto kuvara.“

Konobarica zastade, balansirajući poslužavnik. „Vi ste kuvarica?“

Nekada je Ris umela da namiriše dobru nameru, ali sada nije osetila ništa. „Da.“

„Baš zgodno, jer je Džouni otpustila kuvara pre neki dan.“ Konobarica skupi slobodnu šaku i prinese je usnama, oponašajući ispijanje pića.

„Jasno.“

„Zaposlila ga je u februaru, kad je došao u potrazi za poslom. Pričao je kako je našao Isusa i sada širi njegovo učenje.“

Konobarica nakrivi glavu, poklonivši Ris blistav osmeh sa svog lepuškastog lica. „Propovedao je poput apostola na kreku, da poželiš da mu zapušiš usta krpom. A onda je našao flašu i završio karijeru. Eto tako. Idi za šank i sedi tamo. Videću da li Džouni može da izađe iz kuhinje nakratko. Jesi li za kafu?“

„Čaj, ako može.“

„Stiže.“

Ris podseti sebe da ne mora da prihvati posao, dok je sedala na barsku stolicu od hroma i kože i brisala vlažne dlanove o uske farmerke. Čak i da joj ponude, nije morala da pristane. Zadovoljila bi se i čistom hotelskom sobom, ili bi potražila onaj ranč.

Sa džuboksa se začu Šanaja Tvejn, veselo pevajući o tome kako se oseća ženstveno.

Za to vreme konobarica je otišla iza roštilja i kucnula nisku i zdepastu ženu po ramenu, rekavši joj nešto na uho. Ova se ubrzo osvrnula preko ramena, presrevši Risine oči, a potom je klimnula glavom. Konobarica se vratila za šank s belom šoljom vrele vode i kesicom čaja na tacni.

„Džouni će odmah doći. Jesi li za ručak? Današnji specijalitet su ćufte s krompir-pireom, graškom i krekerima.“

„Ne, hvala. Čaj je dovoljan.“ Ne bi podnela hranu, ne kad su joj živci igrali u stomaku. Panika je takođe pretila da joj iskoči iz grudi, gde ju je gušilo. Ris pomisli da bi trebalo da ode odatle. Da se istog časa vrati do svojih kola. Da popravi crevo na hladnjaku i nastavi put. Neka su prokleti znaci.

Džouni je imala tanku plavu kosu, belu mesarsku kecelju, isprskanu masnim flekama i uvezanu oko stomaka, i duboke crvene patike na nogama. Izašla je iz kuhinje brišući ruke o kuhinjsku krpu.

Odmerila je Ris hladnim očima, više sivim nego plavim.

„Umeš da kuvaš?“ Pušacka promuklost učini da ovo kratko pitanje zavuči neobično senzualno.

„Da.“

„Profesionalno ili samo da prehraniš sebe?“

„Radila sam u Bostonu – profesionalno.“ Smirujući živce, Ris pocepa papirni omot s kesice čaja.

Džouni je imala meke usne, skoro kao Kupidonova strela, sušta suprotnost čeličnom pogledu. Ris primeti i stari izbledeli ožiljak s leve strane vilice, od levog uha do brade.

„U Bostonu?“ Odsutnim pokretom, Džouni zakači krpu za pojas kecelje. „Daleko je to.“

„Da.“

„Ne želim kuvaricu sa Istočne obale koja ne ume da drži jezik za zubima ni pet minuta.“

Ris iznenađeno otvori usta, a onda ih opet zatvori, iskrivivši ih u osmeh. „Užasno brbljam kad sam nervozna.“

„Šta radiš u ovim krajevima?“

„Putujem. Kola su mi se pokvarila. Treba mi posao.“

„Imaš li preporuke?“

Srce joj stegnu nevidljiva šaka frustracije. „Mogu da ih nabavim.“

Džouni frknu i smrknuo krenu nazad u kuhinju. „Idi pozadi i stavi kecelju. Sledeća porudžbina je sendvič s biftekom, srednje pečenim, pogaćica od luka, sos od pečuraka, pomfrit i salata. Ako se Dik ne otruje od tvog kuvanja, verovatno ćeš dobiti posao.“

„U redu.“ Ris ustade s barske stolice, dišući sporo i ravnomerno, i prođe kroz vrata na kraju šanka.

Nije primetila, ali Džouni jeste, da je omot od kesice čaja iscepala na sitne komadiće.

Ris zaključila da je kuhinja jednostavna i dovoljno funkcionalna. Veliki roštilj, restoranski šporet, dvostruka friteza i sistem za ventilaciju. Dok je vezivala kecelju, Džouni joj je pripremila potrebne namirnice.

„Hvala.“ Ris oprala ruke i baci se na posao.

Ne razmišljaj, reče sebi. *Samo se prepusti*. Stavila je biftek da se peče dok ne isecka crni luk i pečurke. Ubacila je pomfrit u fritezu i podesila vreme. Ruke joj nisu drhtale, i uprkos teskobi u grudima, nije dozvolila sebi da baci pogled preko ramena, uveravajući se da zid nije preblizu.

Slušala je kakofoniju džuboksa, roštilja i friteze.

Džouni strgnu sledeću porudžbinu s okrugle vešalice i pljesnu je o sto. „Činija čorbe – iz onog lonca tamo – služimo je s krekerima.“

Ris samo klimnu glavom, bacajući pečurke i luk na roštilj. Drugu porudžbinu spremila je dok se povrće pržilo.

„Sledeća!“, povika Džouni, strгнуvši papirić. „Topli sendvič s govedinom, klub-sendvič i dve salate.“

Ris je svojim tempom podmirivala jednu porudžbinu za drugom. Atmosfera i hrana su se možda menjale, ali ritam je bio isti. Ostati u poslu, ostati u pokretu.

Serviravši još jedno jelo, okrenula se da pokaže tanjir Džouni na proveru.

„Poređaj u niz“, reče ova. „Počni sledeću porudžbinu. Ako ne pozovemo lekara u narednih pola sata, primljena si. Kasnije ćemo razgovarati o plati.“

„Ali moram da...“

„Odradi sledeću porudžbinu“, prekide je Džouni. „Idem da popušim jednu.“

Ris je radila narednih sat i po pre nego što je malo usporila, tek toliko da izađe iz vrele kuhinje i iskapi flašicu vode. Kad se vratila, Džouni je sedela za šankom i pila kafu.

„Niko nije umro“, kaza.

„Uhhh. Da li je uvek ovolika gužva?“

„Subotom oko ručka. Solidno zarađujemo. Dobićeš osam dolara na sat, za početak. Ako se dobro pokažeš, za dve sedmice ću ti podići za još dolar na sat. Radimo ti, ja i honorarac na roštilju, sedam dana u nedelji. Imaš dva slobodna dana ili udarno vreme dva dana u nedelji. Ja pravim raspored sedam dana unapred. Otvaramo u pola sedam, što znači da je prva smena od šest. Svakog dana možeš da doručkuješ, ručaš i večeraš, od jedanaest do zatvaranja. Ako želiš četrdeset radnih sati sedmično, mogu i to da ti nakalemim. Ali ne plaćam prekovremeni rad, nego ćeš uskakati na roštilj, pa ćemo ti skinuti s radnih sati. Imaš li neku zamerku?“

„Ne.“

„Ako te uhvatim da piješ na poslu, istog trena letiš.“

„Razumem.“

„Kafu, čaj i vodu loči koliko voliš. Sokove koje izneseš moraš da platiš. Isto je i sa hranom. Ovde nema ništa džabe. Iako sumnjam da ćeš mi ti krasti iza leđa. Mršava si kô grana.“

„Jesam, baš.“

„Kovar u poslednjoj smeni čisti roštilj, šporet i zatvara restoran.“

„Da čistim mogu“, prekide je Ris. „Ali da zatvaram ne mogu. Mogu da otvaram i da radim svaku smenu koju mi daš. Radiću i duple ako treba, dvokratno. Mogu i da prebijem sate, ukoliko prebacim četrdeset. Ali ne mogu da zatvaram restoran. Žao mi je.“

Džouni izvi obrve i srknu poslednji gutljaj kafe. „Bojiš se mraka, je li, devojčice?“

„Bojim se. Ako je zatvaranje u opisu posla, potražiću neki drugi.“

„Dobro, sredićemo to. Imamo formulare koje ćeš popuniti za socijalno. To može da sačeka. Kola su ti popravljena i vraćena kod Maka.“ Džouni se osmehnu. „Vesti ovde brzo lete, a moje uši čuju sve. Ako ti treba smeštaj, na spratu imam sobu koju izdajem. Nije skupa, ali je čista i ima lep pogled.“

„Hvala, ali mislim da ću za početak odsesti u hotelu. Sačekajmo dve nedelje, da vidimo kako ide.“

„Ne drži te mesto, a?“

„Ne drži me štošta.“

„Kako hoćeš.“ Slegnuvši ramenima, Džouni ustade i zaputi se u kuhinju sa šoljom popijene kafe. „Idi po kola i smesti se. Vрати se do četiri.“

Pomalo zbunjena, Ris izađe napolje. Opet je radila u kuhinji i to je bilo dobro. Ona je bila dobro. Pošto je to pregurala, osećala je blagu vrtoglavicu, ali to je bilo normalno, zar ne? Normalna reakcija na novi posao, i to onaj za koji se školovala. Onaj koji nije bila u stanju da obavlja skoro dve godine.

Odšetala je do svojih kola, puštajući da joj se sve slegne.

Kad je ušla u prodavnicu, Mak je bio za kasom na kratkom pultu naspram vrata. Radnja je izgledala kao što je Ris i očekivala: imala je od svega pomalo – frižidere za meso i mesne prerađevine, police suvih namirnica, odeljke za mašinsku robu, belu tehniku, opremu za pecanje, municiju.

Kome treba galon mleka i kutija metaka? Ovo je pravo mesto za njega!

Kada je Mak završio s mušterijom, Ris priđe pultu.

„Kola bi trebalo da su popravljena“, reče.

„Čula sam. Hvala vam. Koliko sam dužna?“

„Lint je ostavio račun ovde. Možeš da prođeš pored njegove garaže ako ti treba i gorivo. A možeš gotovinu da mu ostaviš i ovde. Videću ga kasnije.“

„Gotovina mi odgovara.“ Uzela je račun, s olakšanjem pročitala cifru, koja je bila manja nego što se nadala. Mogla je da čuje nečije glasove u zadnjem delu radnje, i zvono još jedne kase. „Našla sam posao.“

Mak nakrivi glavu dok je Ris vadila novčanik. „Tako brzo?“

„U restoranu u centru. Ne znam ni kako se zove“, shvati tad ona.

„To mora da je *Anđeoska hrana*. Meštani ga zovu samo *Kod Džouni*.“

„Da, kod Džouni. Nadam se da svraćate ponekad. Dobro kuvam.“

„U to ne sumnjam. Izvoli kusur.“

„Hvala. Hvala za sve. Odoh da nađem neku sobu pa nazad na posao.“

„Ako ćeš u hotel, traži od recepcionerke Brende cenu s mesečnim popustom. Kaži joj da radiš kod Džouni.“

„Hoću. Kazaću joj.“ Mogla je dati i oglas u lokalnim novinama, jer su svi već sve znali. „Hvala, gospodine Draberu.“

Hotel je bio petospratnica od bleožutog maltera, s ubedljivo najboljim pogledom na jezero. Imao je prodavnicu, malu kafeteriju s mini-pekarom i dvoranu za ručavanje sa stolovima pokrivenim stolnjacima.

Rečeno joj je da će tu naći brzi internet za male pare, sobnu uslugu od sedam ujutro do jedanaest uveče i vešernicu u suterenu.

Ris se dogovorila za nedeljnu cenu – sedam dana će biti sasvim dovoljno – za jednokrevetnu sobu na trećem spratu. Sve ispod trećeg bilo je

previše dostupno provalnicima, bar po njenom mišljenju, a iznad trećeg bi se osećala zatočeno.

Ispražnjenog novčanika, odvukla je svoju torbu i laptop na treći sprat, ne koristeći lift.

Pogled iz njene sobe vredeo je svake pare. Odmah je otvorila prozore i dugo gledala svetlucavu vodu po kojoj su plovili brodići, i visoke planine koje su se nadvijale nad gradom.

Ris pomisli da je danas to njen grad, svesna da će to i sutra biti. Vrativši se u sobu, primetila je još jedna vrata, koja su povezivala susednu sobu s njenom. Proverila je jesu li zaključana, drmusajući ih jako, a onda pomerila komodu tačno ispred njih.

Odmah se osetila bolje.

Nije planirala da se raspakuje, ne odmah, samo je izvadila najpotrebnije stvari: putničku vreću, nesese, punjač za mobilni. Budući da kupatilo nije bilo veće od ormara, ostavila je vrata otvorena i na brzinu se istuširala. Dok je voda tekla, naglas je recitovala tablicu množenja kako bi se smirila. Navukla je čistu odeću i brzo se vratila u sobu.

Novi posao, podseti se dok je sušila kosu i nanosila diskretnu šminku. Zaključila je da danas nije tako bleđa, i oči joj nisu upale.

Proverivši vreme, uključila je laptop, otvorila dnevnik i počela da kuca.

Anđeoska Pesnica, Vajoming

15. april

Danas sam radila. Zaposlila sam se kao kuvarica u malom restoranu u lepom gradiću na obali velikog plavog jezera. U mislima otvaram šampanjac, a tu su i zastavice i baloni.

Osećam se kao da sam se popela na planinu, poput ove iznad gradića. Nisam na vrhu; i dalje sam na litici. Ali čvrsta je i široka, i ovde mogu da se odmorim pre nego što nastavim dalje.

Radim za ženu po imenu Džouni. Ona je niska, zdepasta i neobično lepa. Pritom je i otresita, ali to je dobro. Neću da me tetoši. Mislim da bi me to nasmrt ugušilo, samo bih ostala bez vazduha, kao kad se probudim iz nekog od svojih košmara. Ovde mogu da dišem i da se zadržim dok ne krenem dalje.

Ostalo mi je manje od deset dolara, ali ko je za to kriv? U redu je. Imam sobu plaćenu za nedelju dana, s pogledom na jezero i Titon, imam posao i novo crevo za hladnjak.

Propustila sam ručak i to je korak unazad. Ali nema veze. Bila sam prezauzeta kuvanjem da bih jela. Nadoknadiću.

Danas je lep dan, 15. april. Odoh na posao.

Ugasila je laptop, zatim spakovala telefon, ključeve, vozačku dozvolu i tri dolara, koje je iskopala iz džepova. Zgrabila je jaknu i krenula prema vratima.

Pre nego što ih je otvorila, Ris gvirnu u prazan hodnik. Dvaput je proverila bravu, opsovavši ispod glasa, a onda i treći put, pre nego što se vratila u sobu da iz torbe uzme selotejp. Zalepila je komad preko vrata, prilično ispod nivoa očiju, a onda se sjurila niz stepenice.

Silazeći, u sebi je ponavljala tablicu množenja. Posle kraćeg razmišljanja, kola je ostavila parkirana. Pešačenjem će uštedeti novac, iako se već smrklo kad je završila smenu.

Nekoliko ulica, samo toliko. Ipak, u ruci je stezala svežanj ključeva i taster za uzbunu.

Možda je trebalo da se vrati po kola, za svaki slučaj. *Koješta*, reče sebi. Bila je blizu hotela. Bolje misliti na vreme. Kada bi živci počeli da titraju, zamišljala je sebe za roštiljem. Jako kuhinjsko svetlo, muzika sa džuboksa, žamor sa stolova. Poznati zvuci, mirisi, pokreti.

Možda su joj dlanovi bili hladni i znojavi kad je otvorila vrata Džouninog restorana i ušla unutra. Konobarica, ista ona koja je radila i u vreme ručka, pokazala joj prstom da priđe. Ris zastade kod separea, gde je ova dopunjavala ulje i sirće u bočice.

„Džouni je pozadi u ostavi. Rekla je da ti sve ukratko objasnim kad dođeš. Sada je zatišje, ali ranoranioci će uskoro početi da stižu. Ja sam Linda Gejl.“

„Ris.“

„Prvo upozorenje. Džouni ne toleriše zabušavanje. Ako te uhvati da dangubiš, skočiće ti za vrat i uješće te.“ Nacerila se kad je to rekla, tako da su joj plave oči zasijale, a jamice na obrazima se produbile. Imala je lutka-sto plavu kosu skupljenu u pletenicu.

Nosila je farmerke i crvenu majicu s belim porubom. Srebrno-tirkizne minđuše visile su joj do okovratnika. Ris zaključila da izgleda kao zapadnjačka mlekarica.

„Ja volim da radim.“

„I radićeš, veruj mi. Subotom uveče ima mnogo posla. Imaćeš dvoje za ispomoć – Bejb i Huanitu. Met konobariše, a Pit pere sudove. Ti i Džouni ste u kuhinji, i ona će motriti na tebe. Ako ti treba pauza, kaži joj i izadi. Pozadi je prostorija gde možeš da ostaviš jaknu i tašnu. Nemaš tašnu?“

„Ne, nisam je ponela.“

„Bože, ja nikud ne idem bez tašne. Hajde, pokazaću ti restoran. Spremila ti je i formulare da popuniš. Pretpostavljam da si nešto slično već radila, čim si se danas onako brzo snašla.“

„Da, jesam.“

„Toaleti – čistimo ih po rasporedu. Sačekaćeš nekoliko nedelja dok dođe tvoj red.“

„Jedva čekam.“

Linda Gejl se naceri. „Imaš li porodicu u blizini?“

„Ne. Sa istoka sam.“ Nije htela da govori o tome, niti da misli o tome. „Ko je zadužen za automat sa sokovima?“

„Konobari. Ako smo pretrpani, možeš da preuzmeš porudžbine pića. Služimo i vino i pivo. Ali oni koji vole da loču obično idu kod Klensija. I to bi bilo to. Ako te nešto zanima, slobodno pitaj. Moram da završim postavljanje stolova ili će Džouni da me stavi u top. Dobro došla.“

„Hvala.“

Ris uđe u kuhinju i uze kecelju.

Čvrsta, široka litica, reče sebi. *Dobro mesto za stajanje dok ne dođe trenutak za pokret.*